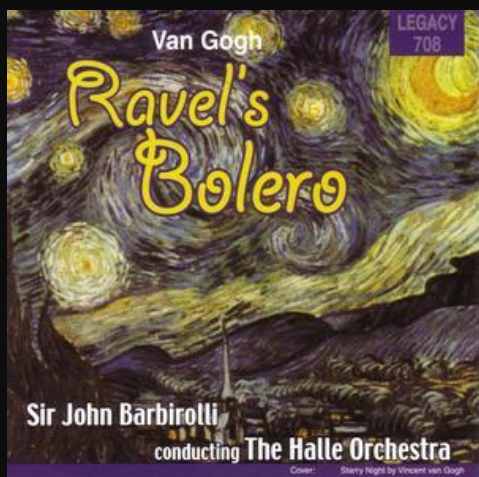

FREDAG KVÄLL - och 50-60tal

av 5013 Janne Jonsson

Prolog!

Fredag kväll och jag sätter mig i min favoritfåtölj i rummet där jag bland annat har en del av de böcker som jag älskar mest. Jag tändar tre ljus som jag brukar, sätter på Ravels Bolero på datorn (vilken makalös bra musikmaskin datorn är och så enkel). Eftersom jag älskar all sorts musik så kunde det lika gärna ha blivit Jerry Lee Lewis (har nog allt som kommit ut), AC/DC eller fantastiska Robyn och hennes senaste "Body Talk" som för övrigt är en sjukt bra cd, men ikväll valde jag Ravels Bolero. Jag sätter på Bolero ganska lågt då jag nu tänker luta mig tillbaka och försöka komma på något att skiva om och som andra vill läsa. Ravels Bolero är i min version och inspelning 1 timma 4 minuter och 48 sekunder lång, så jag hinner luta mig tillbaka. Tänk ändå att jag

fick vara med ännu en säsong. Ja det är klart att med ålderns rätt så är det ju ändå milsvid skillnad nu och då när jag drog omkring på en hoj i min ungdom. Lite kortare resor nu och definitivt mer genomtänkta om man säger så.

Jag är lite svag för Whiskey och har alltid några flaskor stående i bokhyllan. Jag tar en dyr japansk dito vid namn "the Yamazaki single malt Whiskey" som jag fick när jag fyllde 65, smuttar på whiskeyn och lutar mig tillbaka.

Musiken, ljusen och drycken gör att jag lätt faller in i vad som närmast kan kallas vaken sömn. Det är då jag låter mina minnen föra mig drygt 50 år tillbaka i tiden, då jag var 16-17 år och gärna minns mina första moppe-och hojår. Åren då det blev upplopp till och med i lugna Alingsås och då den legendariske kommissarie Hellsvik stod med dragen sabel

och då den legendariske kommissarie Hellsvik stod med dragen sabel vid Jonas Alströmerstatyn på torget. Detta när filmen "Vänd dem inte ryggen" med Bill Haley och låten Rock Around the Clock satte våra unga sinnen i brand.

Det var på den tiden då grannarna gick in till varandra spontant utan att behöva bli inbjudna. Det var då farsan gick till grannen eller tvärtom på lördag eftermiddagen då arbetsveckan var

A.B. TIPSTJÄNST		Talong II	
4-1 juni 1964		DKK10 TFK10X	
Strömgård - Björk	1	1	1
Strömgård - Skjöl	2	2	2
Strömgård - Skjöl	3	3	3
Strömgård - Skjöl	4	4	4
Strömgård - Skjöl	5	5	5
Strömgård - Skjöl	6	6	6
Strömgård - Skjöl	7	7	7
Strömgård - Skjöl	8	8	8
Strömgård - Skjöl	9	9	9
Strömgård - Skjöl	10	10	10
Strömgård - Skjöl	11	11	11
Strömgård - Skjöl	12	12	12
Strömgård - Skjöl	13	13	13
Strömgård - Skjöl	14	14	14
Strömgård - Skjöl	15	15	15
Strömgård - Skjöl	16	16	16
Strömgård - Skjöl	17	17	17
Strömgård - Skjöl	18	18	18
Strömgård - Skjöl	19	19	19
Strömgård - Skjöl	20	20	20
Strömgård - Skjöl	21	21	21
Strömgård - Skjöl	22	22	22
Strömgård - Skjöl	23	23	23
Strömgård - Skjöl	24	24	24
Strömgård - Skjöl	25	25	25
Strömgård - Skjöl	26	26	26
Strömgård - Skjöl	27	27	27
Strömgård - Skjöl	28	28	28
Strömgård - Skjöl	29	29	29
Strömgård - Skjöl	30	30	30

slut, med en halvliter och de båda satt och lyssnade på radion och rättade stryktipsets tolv matcher. Det var då inga märkeskläder fanns och vi på kvällen satt och glodde på en svartvit 17-tums TV som kostade som en halv årslön. Det var då ingen var rik men heller ingen fattig för grannar och arbets-

kamrater brydde sig om varandra. Det var också då fem familjer åkte på ett täkt lastbilsflak från Alingsås till Uddevalla för en veckas lyxig tältsemester liggandes på halm.

Vi har haft en enorm utveckling sedan dess på det materiella och tekniska området men samtidigt enligt mig en enorm tillbakagång på det sociala planet nu när man t.ex. inte ens vet vad närmaste granne heter, så i det fallet var det överlägset bättre förr.

Det var också åren då jag minns tillbaka på alla "knuttefik" som säkert fanns i alla de orter som var någorlunda stora. Säg "Kafé Hemtrevnad" till någon alingsåsare i min ålder eller äldre som på den tiden var knutte och vederbörande får garanterat en tår i ögonvrån. Detta kafé som låg en bit

upp på Kungsgatan i Alingsås hade ständigt 20-30 hojar utanför. Därinne satt de tuffa knuttarna och drack Coca-Cola och spelade Elvis, Fats Domino eller Jerry Lee på jukeboxen. Kafé Hemtrevnad med ägarinnan och alla knuttars morsa var Olga. Ingen var den som vågade säga emot denna kvinna när hon spände ögonen i de skinnklädda pojkarna. Olga kände alla och visste vad de sysslade med. Hade någon av dem bekymmer så

kunde de gå till henne, hon var med andra ord en riktig morsa.

Jag minns då jag köpte min första hoj och året är 1961. Äntligen kunde jag köpa en gammal begagnad Monark Blue Fighter av en några år äldre kamrat. Jag fick den billigt bara för att den inte gick att starta. Men farsan sa att vi skulle fixa igång motorn under vintern. Innan vi satte igång den stora reoveringen av allt annat på hojen så ville vi försäkra oss om att vi kunde få igång motorn. Vi höll på i flera veckor utan att få liv i den. Till slut så tillkallade vi en granne längre bort på gatan som enligt alla skulle vara en motorexpert. Farsan snackade med

honom om vårt problem och tillade att han inte trodde att någon skulle kunna få liv i den motorn.

Detta var som tändvätska för Arne som "experten" hette och han lovade att titta på saken. Han justerade, kickade, justerade, kickade och så höll han på. Arne gjorde rent stift och kickade, han gjorde rent spolar och kickade, men inte det minsta lilla liv i motorn kunde höras. Han monterade ner motorn igen, justerade och kickade. Då och då kom en liten puff från förgasaren som gav oss lite hopp. Vi tolkade puffarna som att det var nära nu, att motorn äntligen skulle komma igång. Arne blev allt mer svettig och hans i början triumferande min förbyttes sakta men säkert till en allt mer uppgiven sådan. Det lutade mot att Arne för första gången i sitt liv blivit nesligt besegrad av en trilsken motor. Arne och farsan hade gjort allt de kunde för att få igång motorn med vanliga normala metoder. Detta fungerade inte och nu skulle vi tvinga igång den med våld genom att bogsera igång den.

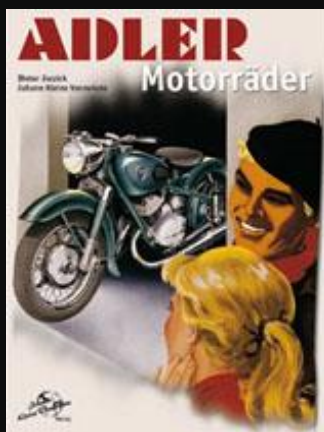

Vi skulle helt enkelt ta hojen på släp efter bilen. Farsan skulle köra och jag skulle sitta på hojen förankrad i bilen via ett rep. Det är klart att vi innan övervägde riskerna. Att vara direktförankrad med en bil var väl inte det säkraste sättet att klara sig ifrån skrämor. Alternativet var att inte få igång motorn på mc:n så valet för mig och farsan blev lätt. Hojen skulle igång, kosta vad det kosta ville. Det gick ganska bra och vi drog hojen fram och tillbaka ett antal gånger. Vi fick inget liv i den och stannade och justerade och drog igen. Jag gav upp men farsan ville att vi skulle fortsätta och dra. Plötsligt så gick motorn igång med ett våldsamt ryck. Gasen hängde sig och jag for nästan förbi farsan i bilen men hann i sista stund dra in kopplingen. Ett öronbedövande dån hördes från den tidigare så döda motorn. Precis som om den ville bevisa att den var full av liv. Men lika oväntat som den startade lika oväntat dog motorn och det blev alldeles tyst.

Nu visste vi ändå att motorn kunde starta och att den kunde gå igång igen. Farsan som älskade att meka och var erkänt skicklig mekaniker hade bara en svaghet och det var allt som hade med el att göra. Så var det något han inte klarade så avslutade han alltid med att säga att det måste vara ett elfel. Så även denna gång och nu måste vi nog ta hojen till bilverkstaden där "skapelsens krona" jobbade som farsan benämnde elmekanikerna. Dessa mekaniker stod allra längst upp på karriärstegen tyckte farsan. De var totalt oantastliga i sin yrkesroll då ingen och jag säger ingen vågade ha en åsikt som gick emot skapelsens krona. En mekaniker med skiten blå overall kunde vem som helst bli men en elmekaniker kunde bara de bli som var kallade av Gud.

Vi lämnade in hojen och bad vördsamt om att någon av elmekanikerna skulle gå igenom motorn. Som på nåder skulle detta ske enligt förmannen i bilverkstaden och de skulle höra av sig när undret hade skett och då en av Guds utvalda hade lokaliserat och åtgärdat felet. Att inte ett under med motorn nu skulle ske var uteslutet då den nu vilade i händerna på någon som till rang var högre än till och med Gustaf VI Adolf, Sveriges konung. Nästa dag ringde telefonen från himle.. verkstaden och förmannen sa att felet nu var lokaliserat och var åtgärdat och att motorn spann som en gräddfryntlig katt. Vi åkte snabbt ner till verkstan, farsan betalade 28 kronor för arbetet och frågade samtidigt vad det var för fel. Han visste att han inte skulle få något svar utan arbeten som utfördes av Guds utvalda "skapelsen krona" alltid förblev en väl förborgad hemlighet, lika hemligt som den klassiska försvarssloggan, "en svensk tiger".

Nu tog en härlig tid vid med åtskilliga körningar och besök på alla crosstävlingar, backetävlingar, speedwaytävlingar ja allt som var möjligt att nå utan allt för långa resor. Även vintertid åktes det med dåtiden Helly Hansen som bestod av tidningar såsom Göteborgsposten och/eller Alingsås Tidningar lindade kring ben och kropp. Prova det nån gång så ska ni se vad effektivt det är.

aldrig ur och så då fick det bli ett par Kawasaki som grädde på moset.

Visst var man kaxig när man körde om yngre kompisar på sina moppar. Efter denna hoj så blev det både en Silverpilen och en Guldpilen. Jag ägde även en Adler och en Harley Davidsson. Sedan ägde jag barnvagn och barnkärra som så många av oss andra har gjort men längtan till gashandtaget försvann naturligtvis inte och känslan av att få gränsla en motor igen den går så klart

Tänka sig att jag nu 50 år efter det att jag köpte min första hoj ännu inte har vuxit upp och ifrån den härliga känslan att få vrida på ett gashandtag. Det är klart att ni som inte ens var födda då jag körde min första Monark omöjligt kan känna till alla de TT-tävlingar, krosstävlingar

och inte minst de backetävlingar som fanns då och som präglade mig och många andra för livet och gjort att mc-intresset har hållit i sig. Tävlingar där vi smågrabbar beundrade mc-hjältarna som for fram på motorcyklar som Norton, BSA, AJS eller kanske Matchless eller någon annan.

Visst är det konstigt att jag idag har en större, kraftigare, snabbare, snyggare och mycket bättre hoj än vad mina forna hjältar hade då och tänk om de bara vetat och få se 50 år framåt i tiden. Tänk dessutom på om någon då hade sagt detta till mig, vilken utopi och vilken lögn

hade jag sagt, visst är livet underbart. Jag undrar dessutom om någon kan föreställa sig hur hojarna ser ut om 50 år, framåt år 2060. Det kan naturligtvis ingen, men att förändringarna kommer att vara stora om man jämför med dagens, det råder det väl ingen tvekan om.

Epilog!

Vad glad jag är som aldrig växte upp och vad jag önskar Er som har massor av hojår kvar att aldrig göra det heller. Jag har sett allt för många exempel på människor från min tid som har "vuxit upp" för fort och nu aldrig kan återvända till livet utan bara kan stå "utanför" och avundsjukt titta på alla oss som fortfarande vågar leka och vara lite galna.

Så länge som Jag får vara med och Ni vill dra med en gammal gubbe på era körningar så hänger jag väl på. För att bli sittande för alltid i min favoritfåtölj och smutta på en eller annan Whiskey och bara läsa böcker det vill jag inte och tänker heller inte göra på många, många (nåja) år än. Nu tonar Ravels Bolero ut i ett våldamt crescendo och min andra, tredje eller fjä... Whiskey är slut och vad fånig jag måste se ut med Det nöjda leendet efter min tripp till 50- 60talet. Det är tur att det bara är skalet som bleknar och aldrig sinnet eller alla minnen och det är kanske ännu mer tur att inte hustrun ser mig med en sådan löjligt förnöjsam min.

*Ångra inget som du gjort,
ångra bara det du ville men aldrig vågade*

|
|

... Consummatum est...